

באני אצטוק ניאסווי

מה עובר בראש לתלמיד עם הפרעות קשב וריכוז? • שישה בני נוער שמטופלים במכון 'אורי ויסקופ' בעיר מספרים בכנות וחכמה נדירה על איבוד הסבלנות, התסכול, העצבנות וקשיי הריכוז • בספר חדש שיוצא לאור ("רק רציתי לספר לכם") הם מבקשים להעביר מסר ברור להורים ולמורים: "אנחנו רק צריכים שתאמינו בנו"

✘ שלומי בוחניק ✘ צילום: רפי קוץ

אן אבאי (14), ירושלים

"לא שולט בזה"

"המורה מדברת אלי ואני לא מתייחס אליה. אני לא מקשיב לה. היא חוזרת על זה הרבה פעמים וזה מעצבן אותי. לפעמים אני בן מקשיב לה והיא חוזרת על זה הרבה פעמים. היא כנראה חושבת שאנחנו ילדים מפגרים. אני שם רגליים על השולחן וכל דקה זו עם הכיסא. אני לא מרוכז בכלל בביתה" (מתוך: רק רציתי לספר לכם)

אן: "כשיש לי סמקל אוני או סולט בנה, אנכי אקל אוני אורו ומרביאן. סק היאיק בכיתה אני לא מסתר סוב כי כל רעס יוריק סאיי"

גל גבאי הוא מנהיג חברתי מלידה, כזה שניתן לקבוע כבר מהיום כי התוע' לות שלו יבואו לידי ביטוי בצבא ובחיים. לצערו, למערכת החינוך עוד קשה לעכל אותו ולהבין שהמנהיגות וההיפראקטיביות שלו קשורות זו בזו. "השנה הייתי יותר בבית, כי הייתי מושעה, מאשר בבית הספר. היו לי לא מעט מקרי אלימות השנה, אבל אני מרגיש שדווקא בלימודים השתפרתי מאוד", הוא צוחק.

גל, שלומד בחטיבת הביניים אורט מינקוף, הרגיש לאורך כל השנים שאין לו בעיה בלימודים אלא רק בהתנהגות. "בבית אני כל דקה קופץ, הולך ובא. אני משחק בכדור בבית שזה מעצבן את ההורים שלי. עושה הרבה רעש, שומע מוזיקה בחוזה. אני גם מתעצבן בקלות ועונה דברים מפגרים. אני מציק, אבל לא שולט בזה".

אצל גל חוסר השליטה עובר מהר מאוד מהפה אל היד. "כשיש ילד שמקלל אותי או מעצבן אותי ואני לא שולט בזה, או אני מקלל אותו ומרביץ לו. עם הילדים בכיתה אני לא מסתדר טוב כי כל רגע יורדים עלי ואומרים לי שיש לי שיער כמו של חברת חשמל. זה מרגיז אותי ואני יכול להתפוצץ מזה".

גם בבית גל חש שלפעמים העניינים יוצאים קצת משליטה. "לפעמים כשאני מגיע לבית אני עצבני ורוצה להיות לבד, אבל המשפחה לא מבינה את זה", הוא מסביר. "ההורים לא מקשיבים לי ומעצבנים אותי בכוונה. גם אחותי מעצבנת אותי, ואני מרגיש שההורים שלי לא כל כך יודעים לעזור לי ולהתמודד איתי. הייתי רוצה שהם יעזבו אותי בשקט אבל הם לא עוזבים ויותר מתגרים בי". בעוד בבית גל צריך להתמודד עם בני

משפחתו, בבית הספר הוא נאלץ להתמודד עם מספר גדול בהרבה של תלמידים ומורים. "בהחלט קורה מצב שבו המורות מרגיזות אותי או את התלמידים, ואז מבקשים ממני לצאת החוצה. בדרך כלל אני לא יוצא עד שהמחנכת מגיעה ומוציאה אותי", הוא מספר. "בהחלה ההורים שלי היו מתעצבנים ומאוכזבים ממני, אבל אני חושב שעכשיו הם מבינים שזה קורה כי קשה לי".

לאחר שיטות טיפול שלא צלחו הגיע גל למרכז 'אורי ויסקופ' (ראו במסגרת) ויצר קשר מיוחד עם יותם ויסקופ. שם לראשונה הבין שהוא צריך גם לקבל אחריות על ההתנהגות שלו. "אני יודע שאני יכול לספר ליותם הכל והוא לא יגיד לי עד כמה אני רע ולא יעשה עלי פוזה. להפך, הרבה פעמים הוא מגיע לבית הספר שלי ומדבר עם המורים כדי להבין מה בדיוק קשה לי ולמה אני מתנהג ככה. אחרי שהוא דואג לי כל כך, אני משתדל לעשות הכל כדי לא לאכזב אותו עוד פעם".

✘ ✘ ✘

רותם אורי (14), ירושלים

"לא רוצה לוותר לעצמי"

"כל דבר יכול להוציא אותי מריכוז. למשל שמישהו יצעק בכיתה אבל פתאום יהיה בלגן בשיעור ואנחנו יכודים להשתגע. יש לנו חלון בכיתה אז כשילדים צועקים מלמטה זה גם גורם לי לא להתרכז. אבל לפעמים גם משעמם לי וזה מוציא אותי מהריכוז" (מתוך: רק רציתי לספר לכם)

רותם: "לפעמים צריך לבקש ממני כל דבר פעמיים או יותר, וזה מתסכל ומביא למחלוקת. אני מבינה אותי. אני יודעת שאם תחירי כה קלה, אבל היא תחירי תעבור לי בכל דבר. אני מראיה שהיא באמת רואה עניינים שאני חנסה ועדיין כחה קשה לי"

הפרעות קשב והיפראקטיביות הן בעיקר נחלתו של המין הגברי, ולכן רותם לוי נמנית צאת במיעוט גם בבית הספר וגם במרכז. אולי בשל כך התוצאות של הפרעות הקשב שלה קצת שונות. "אני משתדלת לא להתחצף או להתפרע, אבל הבלגן הכי קטן יכול

עומדים:
עדי אליהו,
רותם לוי,
יותם ויסקופ
וגל גבאי;
יושבים: שחר
עמיאל, אלמוג
בלישה וניר
אבודרם. "מקום
לאלופים"

ההתרגשות הגדולה של כל ילד מהמך עבר לחטיבת הביניים הפכה אצל אלמוג בלישה לפחד מפני הלא נודע. "אם מורות מעצבנות אותי או לפעמים אני מתחיל לצעוק, להתעצבן ולזרוק את העיפרון על השולחן. במקרים מסוימים אני יוצא החוצה והולך לשירותים כי זה המקום היחיד שהמורות לא יכולות להיכנס אליי. אני לא רוצה שהמורות יציקו לי ואני לא מבין למה הן באות אחריי. הסברתי הרבה פעמים שכשאני עצבני אני אוהב להיות לבד כי רק ככה אני נרגע".

כמו אצל ילדים רבים עם בעיות קשב, גם אצל אלמוג אפשר להבחין בקשר הצמוד שבין התסכול בלימודים לתסכול הפיזי. "בבית הספר קשה לי באנגלית. קשה לי קצת לקרוא, קשה לי קצת לכתיבה. יש לי אוצר מילים של 250 מילים, שזה כלום. אני אמור לדעת לפחות 600 בגיל הזה. אני עדיין עובד על זה. בעבר רית קצת קשה לי בהבנת הנקרא".

הפתרון של מערכת החינוך לילדים בעלי הפרעות קשב קשות הוא לא פעם כיתה קטנה שמעניקה לכל ילד תשומת לב מרבית שתקדם אותו. אלמוג מבין את הרציונל, אבל עדיין מתקשה להשיג לים עם הבשורה שבשנה הבאה הוא ישר בץ בכיתה כזאת. "אני שואל את עצמי למה נולדתי עם הפרעת הקשב הזאת ומרגיש עצוב, כי אני רוצה להצליח. הלוואי שיכולתי להוכיח להורים שלי שאני לא צריך כיתה מקדמת ולהסביר להם עד כמה אני עצוב מזה".

אלמוג יודע שבשנה הבאה חובת ההוכחה היא קודם כל עליו. "אם לומר את האמת, אני יודע שהמורים עושים אחלה עבודה ונותנים את היחס האישי לכל אחד, אבל חשוב לי שיחזיקו אותי חזק במסגרת. השנה הרגשתי שאני עושה מה שאני רוצה בשיעורים ולאף אחד לא אכפת, אבל חשוב לי שבשנה הבאה כל פעם שאני אעשה שטויות יהיה שם מורה שיחזיק אותי קצר".

אלמוג: "אני שואל את עצמי למה נולדתי עם הפרעת הקשב הזאת וואריע עצוב כי אני רוצה להצליח. הלוואי שיכולתי להוכיח להורים שלי שאני לא צריך כיתה מקדמת ולהסביר להם עד כמה אני עצוב מזה"

להוציא אותי מריכוז. אם מישהו צועק בכיתה או צועק מלמטה, אני כבר יודעת שמהרגע הזה אני כבר לא אצליח להבין מה שקורה בשיעור", היא מסבירה. רותם שעולה לכיתה ט' תתחיל את השנה השלישית בבית הספר רנה קסין. אולי בשל גילה הבוגר ואולי מסיבות אחרות יכולת ההבנה שלה גבוהה ביחס לחבריה למרכז. "כיום טוב לי בבית הספר, אבל לא תמיד זה היה כך. לא תמיד הבינו שאני רגישה במיוחד, ולפעמים זה גם תסכל אותי שקשה לי לקרוא או להבין את מה שאני קוראת. השנה נכנסתי לכיתה מקדמת שיש בה תשעה ילדים, ומאז אני מרגישה שיש שיפור. הבעיה אצלי היא שאני מוותרת לעצמי, ולא פעם אני מגישה מבחנים ריקים. אני מרגישה עם זה ממש לא טוב, אבל אני מנסה לשפר גם את זה".

גם בבית לא תמיד קל לרותם. "לפעמים צריך לבקש ממני כל דבר פעמיים או יותר, וזה מתסכל ומביך. למזלי, אמא שלי מבינה אותי ותומכת בי בכל דבר. אמנם אני יודעת שלא תמיד זה קל לה, אבל היא תמיד מראה לי שלא משנה מה יקרה היא תתמוך בי ותעזור לי בכל דבר. אני מרגישה שהיא באמת רואה עד כמה אני מנסה ועד כמה קשה לי", היא מתארת.

רותם קיבלה פרופורציות באשר לקושי שלה לאחר ששובצה השנה בכיתה המקדמת והבחינה שכל ילדי הכיתה סובלים מהפרעות קשב ברמות שונות. "קיבלתי נקודת מבט שונה על הפרעות הקשב", היא מסבירה. "יש לנו הרבה ילדים עם הפרעות קשב בשכבה, אבל בכיתה המקדמת יש הרבה במיוחד. עדיין קצת עצוב לי לראות שלמרות שילדים עם הפרעות קשב הם בדרך כלל חכמים, לפעמים מוריצאים אותם סתומים. חשוב שיבינו שילד שלא מבין משהו מרגיש דפוק, והרבה פעמים דווקא הסביבה גורמת לו להרגיש ככה".

בשנה הקרובה תתחיל רותם להרדיק את הבנות הצעירות במרכז 'אורי'. "אני רוצה לעזור להן כמו שעזרו לי, כי אני מרגישה שאחד החובות שלי הוא להחזיר זר למרכז כפי שהוא עזר לי. במרכז אני באמת מרגישה בעניינים ועובדים איתי על הדברים שקשים שלי. לכן אני גם יודעת שברגע שאסיים ללמוד בתיכון אני אבוא להתנדב במרכז במשרה מלאה".

xxx

אלמוג בלישה (12) ירושלים

"רוצה לשלוט בידים"

"אני יודע שאני צריך לשלוט בידים שלי ולא לתת סתם ככה באפורה. ברוב הפעמים אני לא מצליח לשלוט. אני חייב לשחרר עצבים. אני מרגיש בוגר שלי שאני חייב להוציא את העצבים על החברים שלי, אחרת אם לא אני מרגיש חרא, אני מרגיש לא טוב עם עצמי. אם אני מרביץ להם אז לפעמים קורה לי שאני קודם שולף ואז חושב ולא להפך. אבל לפעמים גם קורה לי שאני חושב ואז שולף (מתוך: דק רצייתי לספר לכם)"

בני הנוער בפניסה למרכז

"אצלנו לא מוותרים על אף אחד"

מרכז 'אורי ויסקופ' בעיר טומן בחובו את סיפורו האישי של יותם ויסקופ, שרצה לקיים את הצוואה של אביו, תנ"צ אורי ויסקופ, ועל הדרך שינה את פני הטיפול בילדים עם הפרעות הקשב בירושלים והסביבה: "אנחנו מאמינים שכל נפילה היא בסיס לעבודה"

בחודש שעבר הגיעו מפכ"ל המשטרה רוני אלשיך ושופטת בית המשפט העליון (ברימוס) דליה דורנר אל המכללה הלאומית לשרותים כדי להשתתף בערב ההוקרה השנתי למרכז אורי ויסקופ ולקורס פיקוד ומטה. להבדיל מאירועים אחרים, שבהם נאומיהם של השניים הם גולת הכותרת של הערב, הפעם פינו אלשיך ודורנר את הבמה לילדים הצעירים ממרכז אורי שיספרו את סיפורם המרגש.

הערב הזכיר לכל הנוכחים כיצד נוצר אחד ממרכזי החינוך החשובים בירושלים. "הקמתי את מרכז אורי לפני שבע שנים לזכרו של אבי", מספר יותם ויסקופ. "בשנה הראשונה היו לנו חמישה חניכים והיינו בטוחים שהפרויקט ייסגר בתום השנה, אבל כיום אנחנו עם 70 חניכים ועם הפנים קדימה".

תנ"צ אורי ויסקופ ז"ל היה שוטר בעל זכויות רבות במשטרת ישראל ובמחוז ש"י, אך יותר מכל הוא היה מחנך בנשמתו. "אבא תמיד אמר לנו שכשהוא רואה את הילדים שמגיעים אליו הוא מבין עד כמה חשוב להקים מרכז שיתמודד עם הקשיים של התלמידים במערכת החינוך, כשחלק מהתלמידים מידרדרים אל עולם הפשע", מספר בנו.

לפני שבע שנים פטר אורי ויסקופ במפתיע מדום לב ולא הספיק להקים את המרכז שתכנן, אך בנו, יותם, החליט לקיים את צוואתו של אביו. "כמישהו שהיה עם הפרעות קשות של קשב וריכוז, הבנתי שצריך להקים מקום שיעזור לתלמידים האלה למצוא את עצמם. אצלנו במשפחה כולם מגיעים מתחום החינוך, כך שהנחיתה הזאת היתה רכה בעבורי", הוא מספר. בסיוע עמותת צדק הקים ויסקופ מקלט קטן ברחוב סן מרטין, שהפך לביתם השני של הנערים עם הפרעות הקשב. "אנחנו עובדים בשיתוף פעולה מלא עם מערכת החינוך ועם ההורים", הוא מבהיר. "מגיעים אלינו רק ילדים שההורים שלהם מסכימים שיגיעו ואף מסכימים להשתתף בתהליך הטיפול, ויש לנו ילדים אפילו מפתח תקווה".

המקלט הקטן הפך לממלכה קטנה ומסודרת היטב. באמצעות צוות של שמונה עובדים ויסקופ מקפיד שבכל פינה יופיע החזון של המרכז וגם יזכיר לילדים עד כמה הם אהובים בכל מצב. "האמונה שלנו היא שאנחנו מקבלים את הילדים בכל מצב וכל נפילה היא בסיס לעבודה. אני לא מתרגש שילדים הולכים פה מכות בהתחלה או שקשה להם להתאקלם. להפך, במקום הזה מתחילה המלאכה שלנו".

באותה נשימה, ויסקופ גם מקפיד לא לוותר לילדים על כלום. "אני יודע שבחיים האמיתיים לא ייתנו להם הנחות, ולכן אני מסרב לכל תוספות הזמן שהם מקבלים. הם גם יודעים שאני נמצא בקשר ישיר עם המורים שלהם, ואני יכול לומר ששיתוף הפעולה הזה מפרה את כל הצדדים, גם אם לפעמים נוצרו משקעים לא פשוטים בין התלמידים ובין המורים שלהם".

בשנה שעברה הגה ויסקופ רעיון שיגשר על המתח בין ילדי המרכז ובין המבוגרים בחייהם. "חשבתי שאולי זה הזמן לכתוב ספר שבו הילדים יסבירו מה הם מרגישים כשהם מתנהגים כך, וגם ייעצו למבוגרים השונים כיצד עליהם לפעול כדי להפחית את החיכוך וגם להתמודד עם הבעיה. הרבה אנשים אמרו לי שהילדים לא ישתפו פעולה, אבל החלטתי ללכת על הפרויקט בכל הכוח".

על אף הסקפטיות של חלק מהמעורבים, הילדים שיתפו פעולה. וכך, בעבודת נמלים, הם כתבו וציירו את תחושותיהם, וויסקופ עיבד את דבריהם לידי ספר שנקרא 'דק רצייתי לספר לכם'. "אני מקווה שהספר המרגש הזה יעזור למבוגרים להבין את הילדים, ועוד יותר מכך, יבהיר לילדים שכמו שאני התגברתי על כאלה שניסו לעצור אותי, כך גם הם צריכים להשיג תמש בכל מי שמנסה לעצור אותם כדי להתקדם הלאה".

× × ×

שחר עמיאל (12), צור הגסה

"הבלגן שלכם הוא
הסדר שלי"

"כל הזמן אומרים לי לעשות מלא דברים ואין לי כוח לעשות את זה. שייטנו לי את הזמן שלי ומתי שאני ארצה אני אעשה את זה. לוחצים עלי הרבה בבית גם לסדר את החדר, אבל כשאני מסדר את החדר אני לא מוצא שום דבר, וכשהוא מבולגן אני מוצא הכל. העניין של החדר המסודר דר מבנים הרבה מתח" (מתוך: זיק רציית לספר לכם)

**שחר: "אא תחשו אני
אחר וסאני לא יכוא לעשות
דברים אחרים עושים.
חשוב לי סא מי יש לו
הפרעת קשב לא ייתן לאף
אחר להספיל אותו או לרדת
עליו אלא פשוט יידע שהוא
סוב יותר ופשוט מיוחד"**

ילדים רבים שומעים מהוריהם וממוריהם את הקלישה החבוטה "אם בחיים תהיה מסודר - תהיה מסודר בחיים". בעבור שחר עמיאל הפתגם הזה הוא סוג של סיוט שעלול להוציא אותו מהכלים ולהתסיס את כל הבית. "לפעמים אני משחק במחשב ואז אמא שלי אומרת לי לסדר את הגינה ואין לי כוח. במצב כזה מה שקורה זה שהיא אומרת שהיא תנתק לי את האינטרנט אם אני לא עושה את זה, ואני אומר לה עוד מעט, ואז הם מנתקים לי את האינטרנט ואני מתעצבן. ואז אני מחבר והם מנתקים, וככה זה עובד".

בלשונו המיוחדת מביע שחר את אחד התסכולים הגדולים ביותר בעבור ילד עם הפרעות קשב וריכוז. "קשה לי כשדורשים ממני יותר מדי", הוא מסביר. "בבית הספר המורה כותבת שיעורי בית ואני לא מע" תיק. כולם מעתיקים ולי אין כוח. לא בא לי לעשות את השיעורים האלה. אני כל הזמן חושב מתי השיעור ייגמר, מתי הול" כים, מתי יש הפסקה. אין לי כוח להישאר בשיעור. אני פשוט יושב ולא עושה כלום". שחר רק בן 12, אבל כשהוא מדבר הוא מצליח להבהיר כיצד המצוקה התפקודית מתפתחת גם אל ההיבטים החברתיים. "באופן כללי אני מסתדר עם הרבה ילדים, אבל יש ילדים שמעצבנים אותי כל

20 שניות לכל היותר חלפו מאז שפגתי שתי את ניר אבנר ועד שהבחנתי בה פרעת הקשב והריכוז שלו. "אני לא אוהב שמדלגים עלי", הוא הסביר לי. "מצד שני, אני מנסה להתחיל לשלוט בכעס שלי. חשוב לי להתחיל להתמודד עם זה כי כשאני כועס אני מרגיש ממש לא טוב. הרבה פעמים אחרי הכעס פשוט בא לי לצאת ולצעוק 'נמאס לי' עד שכל השכונה תשמע. לפעמים אני גם חייב לצאת לריצה וזה משחרר".

ניר יתחיל ללמוד השנה בתיכון רנה קסין. בדיוק כמו חבריו למרכז, שמתחילים השנה את חטיבת הביניים, גם הוא מודאג מכך שהאלימות שלו. "יש פעמים שאני יוצא מהכיתה, טורק את הדלת, תופס כיסא וזורק אותו. אני אומר 'אללה נמאס' ועוד כל מיני דברים. אני יוצא מהכיתה כי אחר כך אני מתפרץ והמורה שלי מעירה לי".

"קורה לי שלפעמים אני מתרגז על המורה וזורק כיסא", הוא מודה. "זה לא תמיד ככה, אבל גם קורה שלפעמים מרוב שאני עצבני שעברתי את הגבול אני נשאר בכיתה ומסרב לצאת. במצב כזה קוראים לי לחדר של המנהלת ואני מצט" ער על מה שעשיתי, אבל תוך כדי עצבים אני לא מבין את זה".

בחוכתו של ילד בן 12 עם ניסיון עשיר בעבירות משמעת ובהשעיות, ניר כבר יודע לאבחן היטב את מצבו ואת הסיבות שמובילות להתפרצויות הזעם שלו. "אני מתעייף מאוד מהלימודים וממש סובל שם כי זה משעמם אותי וזה גורם לי להתע" צבן", הוא מבהיר. "רק לפעמים אני מבין את החומר. אם זה קל ומעניין אז אני מבין. נגיד ספורט מעניין אותי אז אני מצליח. בנוסף, הקריאה שלי לא משהו. יש לי מי לים שאני לא מצליח לקרוא. בכתיבה אני בסדר".

גם עם החברים ניר ממחר להתפרץ. "בשביל הספר, ציירתי מקרה שבו מישוה צעק לי 'אתה רוצה מכות, יא חלש', ואז אני אומר לו 'בוא, יא דפוק ומטומטם' ואני מביא לו אגרוף לפנים. זה גם קרה לי במ" רכז. אני לא רוצה לריב עם ילדים ואני לא מבין למה זה קורה. אני מרגיש ממש חסר אונים וחסר ביטחון".

ניר מעוניין להעביר מסר גם למורים ולהורים שלא תמיד מבינים אותו: "אני חושב שלפני שהורים מתרגזים הם צריכים לקחת את הילד ולהבין מה קורה ולמה אתה עושה את זה ואז הילד יחוש יותר בנוח. מהמורים אני מבקש להוציא את הילד לשיעורים פרטניים, מכיוון שבמצב כזה הוא יהיה שמח ומסופק ולא מתוסכל וחסר אונים".

× × ×

עדי איהו (13), חוריסין

"רק רוצים שתאמינו בנו"

"אני וחברים שלי יושבים ומשחקים בטלפון או משהו. אני מזיז כל הזמן את הרגליים ולפעמים בועט בהם בט" עות, ואז מתחילה מריבה כי הוא מח" זיר לי ואני לו, או שהם מתעצבנים כי זה באמת מעצבן. זה לא בשליטה שלי, אני לא יודע למה זה קורה. גם בבית, בלי שאני שם לב אני מתחיל להזיז את הרגליים ולבעוט בקיר. זה לא מפריע לי כי אני לא מרגיש את זה אבל זה בן מפריע לי מבחינה חברתית. אני אוהב להיות עם החברים שלי ולשחק בדורגלי" (מתוך: זיק רציית לספר לכם)

**עדי: "המורה לקחה
אותי לסיחה ואמרה לי
סא ייכא מחני סוס
דבר, ואני כוכר ע
כמה זה פאס בי והסאיב
אותי. אני רוצה להאזי
לכל החורים שאורים
ככה דבר: אנחנו יכולים
להליות, אנחנו רק צריכים
תאמינו בנו"**

כך, ברגישות יוצאת דופן, מתאר עדי אליהו את התסכול שלו מאחד המאפיינים הכולטים ביותר של הפרעות קשב - התנועות הלא רצוניות. "אנשים לא מבינים שזו הדרך היחידה שלי להתרכז, ואני חייב לעשות פעולה שכזאת אם אני רוצה להמשיך לתפקד", הוא מסביר. "לצדדי, במקרה שלי זה ברגליים, ולפעמים זה פוגע באנשים או בשולחן וגורם למורה ולחברים לכעוס עלי".

עדי, תלמיד בתיכון מו"ר (מכבים ור" עות) שמתגורר במודיעין, יודע מה קורה כשהוא מאבד ריכוז. "אני מוצא את עצמי הרבה פעמים חולם בזמן שכל הכיתה עור ברת. אני לא עושה את זה בכוונה, אבל המורה צריכה להזכיר לי ורק מתי שהיא מזכירה לי אני מתחיל לעבוד. ואם היא לא מזכירה לי אז אני פשוט לא עושה כלום", הוא משתף. "אני מנסה כמה שיותר להתקדם אבל זה רק לפעמים מצליח לי, ובעיקר לא מצליח".

גם בבית עדי סובל מאותה בעיית ריכוז ומיקוד. "אין לי אף פעם כוח להכין מע" רכת ואני כל הזמן מעכב את זה. לאחר מכן במקום להכין את המערכת אני הולך לשחק עם חברים", הוא מסביר. "גם בבית הספר המורים כועסים עלי שאני לא מו" ציא את הצידור ולא עובד. הם מבקשים ממני להשתדל, אבל הם לא מבינים שזה בכלל לא תלוי בי".

השיחה על המורים מזכירה לעדי את אחת הטראומות שהוא מעדיף לשכוח. "אני זוכר שבבית הספר הקודם, בעקבות אחת הפעמים שהמורה הוציאה אותי על לא עוול בכפי היא לקחה אותי אחר כך לשיחה ואמרה לי שלא ייצא ממני שום דבר, ואני זוכר עד כמה זה פגע בי והע" ליב אותי. אני רוצה להגיד לכל המורים שאומרים כזה דבר: אנחנו יכולים להצי" ליה, אבל האמירות האלה שלכם שוברות לנו את הביטחון בעצמנו ואנחנו רק צרי" כים שתאמינו בנו".